

Soma Chadalavada

Ålder: 16.

Bor: Med sin mamma och sin mormor i Bowbazaar, ett av Calcuttas äldsta bordellområden.

Intressen: Dansa, sjunga, gå till parken och delta i festivaler.

Favoritfilm: Bengaliska filmer och hindifilmer.

Aktuell: Med i ett projekt med barnen i Bowbazaar som har pågått sedan 2002 för att skapa alternativ till prostitution.

Soma Chadalavada, 16, bor i ett av Indiens bordellområden. Landet har 1, 2 miljoner barnprostituerade. Men snart har Soma sin biljett bort från helvetet – en gymnasieexamen.

AV MARTIN SCHIBBYE FOTO: JONAS GRATZER

Soma, 16, längtar bort från bordellen

● Ljudmattan från torskarnas arga förhandlingar, sorlet från de prostituerades lockrop och teförsäljarnas priskakafoni blandar sig med varandra. **Soma Chadalavada** borrar huvudet i kudden. Hon vill inte höra.

– Jag vill inte bo här, jag vill härifrån, säger hon, sätter sig upp rakt i sängen och torkar sömnen ur ögonen.

Som alla 16-åringar älskar Soma att sova. Den här morgonen har hon legat och dragit sig till halv tio. Hon delar det tio kvadratmeter stora rummet av betong med sin mamma och mormor. När det är kunder i rummet sover hon ute på en trätrall på takterrassens golv.

Soma börjar dagen med att ta den

stora hinken av rostig metall och gå och hämta vatten, koka ris och sopa rent. När hushållssysslorna är klara knyter hon en färgglad sari runt livet, sätter på rött nagellack, borstar håret och går ut på terrassen och ser ut över hustaken i den stökiga stadsdelen Bowbazaar i Calcutta i norra Indien. Området sträcker sig mellan gatorna Bipin Behari och Mahatma Gandhi och i markplanet ligger fullt med små smides- och smyckesverkstäder. Men innanför dem, längs de krokiga gränderna, för smala för biltrafik, ligger en annan, sluten värld: bordellernas. I våningsplan efter våningsplan. Vagg i vagg försörjer sig 12 000 prostituerade

genom att sälja sex.

– Jag ska ta mig härifrån, säger Soma och plockar ner blyertspennor och en anteckningsbok i ryggsäcken och går med bestämda steg nerför de vindlande trapporna mot markplanet.

Odds är inte på hennes sida. Av 176 miljoner indiska barn i åldern 5 till 14 år går bara 66 miljoner i skolan.

1 200 000 prostituerade barn

Eftersom det sexuella utnyttjandet av barn är olagligt i Indien och aktörerna försöker dölja sin verksamhet finns det inga exakta siffror på hur många barn som är utsatta. Siffran som finns är uppskattningar gjorda av organisationer som arbetar med barnprostitution.

– Jag önskar att jag hade växt upp någon annanstans

forts Landet har 1,2 miljoner barnprostituerade. Väl ute i gränderna får Soma tränga sig igenom stora grupper av lekande barn. Längs med husväggarna står hårt sminkade kvinnor och väntar på att bli köpta. Trots att det är tidigt på förmiddagen är utbudet omfattande. Finanskrisen har satt sina spår och mammorna till områdets barn får jobba längre dagar och kan ta mindre betalt. Men inga västerländska sex-turister syns till. Männerna som stryker runt är indier från Calcutta och Västbengalen.

– Jag kom hit som treåring från en by vid gränsen mot Bangladesh, berättar Soma.

Familjen försökte överleva som landlösa bönder, men när det inte längre gick tvingade hungern hennes mamma och mormor att söka sig till Calcutta och Bowbazaar. Sedan dess har hustaken och gatan varit Somas vardagsrum samtidigt som de är sexköparnas skyltfönster.

– Säg inget till journalisten! Då kommer människohandlarna och tar dig, ropar en av hallickarna till Soma när hon går förbi med snabba steg utan att vända sig om.

Hallickens hot är på allvar. Sexslaveri är i dag den snabbast växande formen av organiserad brottslighet i världen. Den lilla forskning som finns

Inget brott att gå till prostituerade

I Indien finns lagstiftning mot hallick- och bordellverksamhet (Immoral Trafficking and prevention Act) från 1986. Enligt lagen är det inte straffbart att vara prostituerad. Det är heller inget brott att gå till prostituerade.

Bordellägare kan i sällsynta fall dömas till tre års fängelse och låga böter. Som ett resultat av den svaga lagstiftningen har få personer åtalats och dömts.

Säg inget till journalisten! Då kommer människohandlarna och tar dig”

visar att vinsterna är stora och riskerna minimala. Som 16-åring är hon och hennes jämnåriga kompisar värda sin vikt i guld. Under de senaste åren har hon sett flera av sina vänner hoppa av skolan och gå i sina mödrars fotspår. Killkompisar har blivit hallickar och börjat sälja sina kvinnliga vänner. Men Somassituation är långt ifrån nattsvart, enligt **Ilona Bhattacharya** från hjälporganisationen Sanlaap som tagit initiativ till ett projekt som involverar barn i riskzonen. I bottenvåningen på en av bordellerna djupt inne i kvarteret öppnade organisationen med stöd av Ecpat ett centrum för att barnen ska ha

någonstans att ta vägen och för att mammorna skulle få livspusslet att gå ihop. Innan centret öppnade fick barnen ibland sova under sängen när mammorna hade kunder.

– I takt med att deras mödrar blir äldre minskar deras inkomster. Kunderna är inte längre lika många och betalar mindre, vilket gör att barnen hamnar i riskzonen. Därför måste vi skapa alternativ till prostitution för dem, säger

Ilona Bhattacharya.

Centret är en frizon för barnen och ett motståndsnäste för de egna aktivisterna.

– Vi vill erbjuda ett andningshål där de, om så bara för några timmar, kan komma hemifrån. Många barn och ungdomar vill komma hit och sova på nätterna också, men än så länge är det bara öppet dagtid, säger Ilona Bhattacharya.

Från början trodde hjälporganisationen Sanlaap att barnen i projektet skulle bli deras ögon och öron för att rapportera om människohandel och minderåriga prostituerade i områdena. Men så har inte skett. De flesta håller tyst om vad de ser. Att leva i området har ett pris. Bara att vilja välja en annan väg är högt.

– För att få dem att berätta om sina liv startade vi en tidning som görs av de äldre ungdomarna, berättar Ilona Bhattacharya och visar väggen där det senaste numret är upptejpad.

Innehållet sträcker sig från roliga historier till teckningar, självupplevda berättelser om våldsamma köpare, dikter, framtidsdrömmar och artiklar om människohandel och barnåktenskap. I arbetet med tidningen lär sig ungdomarna organisation, ekonomi och att prata om sin situation.

– Det är klart jag önskar att jag hade växt upp någon annanstans. Att leva i ett område där barn exploateras och där det förekommer människohandel och övergrepp är inte kul, men här på centret är man trygg. Jag har fått bättre självförtroende och vet vad jag vill med

Framgångsrikt projekt

ECPAT-programmet Global Youth Partnership Project (YPP) är till för barn som överlevt kommersiellt sexuellt utnyttjande. Barnen stärks för att ta strid mot kommersiell sexuell exploatering och hjälpa sig själva att skapa positiva förändringar i sina liv. Läs mer om på: yppsa.org.

Utbildning är det som ska ta henne härifrån tror Soma som berättar att även för ett okvalificerat arbete i Kolkata behöver man idag en examen.

När jag går längs gränderna blir jag trakasserad och tafsad på av köparna”

alternativ till prostitution, säger Ilona Bhattacharya.

Förutom utbildningen får barnen även pengar till skoluniformer och familjerna bidrag som motsvarar det barnen skulle tjäna om de jobbade på kvällarna. På så sätt blir barnens utbildning ingen börda för familjerna. Men några bänkplatser gapar ändå tomma. Orsakerna till att Somas klasskamrater har hoppat av skolan är flera.

– I den vanliga skolan händer det att vi blir retade för ”horungar” när klasskamraterna har listat ut var vi bor, vilket gjort att många helt enkelt slutade att gå dit, berättar Soma Chadalavada.

Andra har blivit bortgifta i arrangerade barnäktenskap eftersom mammorna tror att det är enda sättet att få bort dem från området. Men trots svårigheterna tror Soma att det är viktigt att gå i vanliga skolor för att inte fastna i området.

– Vi vill tillhöra ett samhälle, inte ett bordellområde, säger Soma och får

– I vanliga skolan kallas vi ”horungar”

forts mitt liv, säger Soma.

Men verksamheten ses inte med blida ögon av områdets kriminella nätverk. Husägaren låter dem inte köpa lokalen, med de får vara kvar så länge de håller låg profil. I Indien är debatten om legalisering av prostitution politisk dynamit. Både i parlamentet och i bordellområdena diskuteras frågan. Inne på Sanlaaps lokaler är väggarna täckta med pressklipp och centret har under våren utvecklats till ett motståndsnäste för nejsidan.

– Det här inte Europa, det är Indien. Om den fulle mannen med sina fetischer slår kvinnan inne i det slutna rummet, vad skulle en legalisering göra för att hjälpa henne? säger Ilona Bhattacharya.

Redan i dag är den indiska lagstiftningen krånglig, prostitution är inte olagligt, men det är olagligt att driva en bordell och att tjäna pengar på verksamheten. Antalet organisationer som jobbar för legalisering har växt kraftigt den senaste tiden och de får mer och mer utrymme i medierna.

I takt med att mörkret faller ändrar området snabbt karaktär. Gränderna

fylls med fler berusade köpare som inte är här för att ha roligt. Inte heller för att ragga tjejer. De är här för att köpa sex. På kvällen försöker Soma undvika att röra sig i området.

– När jag går längs gränderna blir jag trakasserad och tafsad på av köparna, berättar hon och knyter klänningstyget hårt runt livet.

I stället gör hon som många andra i hennes ålder: flyr! Det räcker med att ta sig femtio meter utanför området till den kvällsskola som bedrivs av Sanlaap för att komma bort. I skolbänkarna går diskussionerna höga om den senaste Bollywoodfilmen.

– Eftersom det inte finns plats för mig att plugga i hemmet kommer jag till skolan om kvällarna, säger Soma.

Hon är inte ensam. Lektionssalen murkna träbänkar är knöckfulla med barn från bordellområdet. Många finns inte officiellt eftersom deras födsel inte har registrerats, men här säger man inte nej till någon. Tidigare fick de inte gå i skolan eftersom deras gatuadress var ett rött skynke för skolledningen.

– Målet är att de inte ska hoppa av från skolan och på sikt kunna bygga ett

xxxxx

överösta Calcuttas igenkorkade trafik som lägger sig som en ljudmatta över lektionen.

Men drömmen är större än att ta en gymnasieexamen. Hon vill bli Bollywooddansare. För att ta sig dit behöver hon betyg. Favoritämnena är livskunskap och geografi. Men som de flesta 16-åringar är det en sak som tynger henne.

– Skolan är för det mesta riktigt, riktigt tråkig. ●